Mizah

— Düşenlerin yüzüne bakan yok diyorlar ama, bana bakan çok!

ANLAYANA

Demeç Reçetesi

Doktorlar idare hayatına gireli (ki epey olmuştur) her iş gibi beyanat ve demeçler de reçete haline girmiştir. Meselâ; doktor Sağlık Bakanı ise:

«Memlekette veremin arttığı müşahede edilmektedir. Bu iş üzerinde önemle duruyoruz. Pek yakında bu melun illetin kökünü kazıyacak, halka sıhhatini iade edeceğiz»

Doktor Vali ise:

«Şehrimizde pahalılığın arttığı müşahede edilmektedir. Bu iş üzerinde önemle duruyoruz. Pek yakında bu mel'un illetin kökünü kazıyacak, halka ucuzluğu iade edeceğiz»

Doktor, Fakülte Dekanı ise:

«Üniversitemizde cehaletin arttığı müşahede edilmektedir. Bu iş üzerinde önemle duruyoruz. Pek yakında bu melun illetin kökünü kazıyacak, halka ilmi iade edeceğiz»

Reçeteler gibi, demeçler de bu sayede ve tabii kolaylıkla okunmaz hale giriyor!

Tavuk Sergisi

Nihayet ziraatçilerimiz de horozlanmıya başladılar demektir: Yakında bir tavuk sergisi açacaklarmış. Elbette açarlar. Onların başı kel mi? Resim sergileri, karpuz sergileri, hattâ Kartaldaki hayvanat panayırları bile durmadan açılıp kapanırken tavukların ne kabahati var? Amma diyeceksiniz ki ne yaparlarsa yapsınlar piliç sergilerile (nam-ı diğer plâjlar) rekabet edemezler. Olsun. Hiç olmazsa açarlar da biz de tavuk çeşitleri hakkında bir fikir edinir, tavukçularda tavuk eti diye yediğimiz mahlût ve mahiyeti meçhul etlerin hakikaten tavuklara mı, yoksa başka hayvanlara mı ait olduğunu öğreniriz.

Dil Yâresi

Millî Eğitim Bakanlarının biri gidiyor, biri geliyor. Mecliste hemen her soru münasebetile, biçimine getiren, «uydurma» dil teranesi tutturup, kanunların madde madde müzakeresini duralatacak bile olsa, ille şu dil bahsini kurcalıyor: Kalksın, eski şekle dönsün, bırakalım ne olursa olsun!

Halbuki ortada bir Dil Kurumu var. Koltuklara kurulmuş, tıkır tıkır tahsisatçıklarını alıyorlar. Kurum mensuplarının hali ne olacak? Düşünen yok!

Dahası var. Hele müracaatçıların önü alınsın... Sözlü soruların sonu gelsin.. Elbette Milli Eğitim Bakanları bu işi ele alacaklar. Ondan sonra, Allah devlete millete zeval vermesin; biz sağ kaldıkça dil dâvası «ıslah olunduydu, olunacaktı» diye sürüp gidecek. Eh... Bunca vatandaşın işine gücüne, ekmeğine geçimine bir emirle mâni olmıya kalkışmak demokrasi terbiyesine sığar mı?

Şarkının dediği gibi:

Dil yâresini andıracak yâre bulunmaz!

— SİVRİSİNEK —

— Yanlış efendim, burası 4461 değil, Gül caddesi 42 numara!..

— Evet doktor, operette bu numarayı görür görmez deli oldum!

Ramiz Gökçe

Geçim Albümü

HAZIRLANMAKTADIR. YAKINDA NEŞREDİLECEK OLAN BU ALBÜMDE:

HER VATANDAŞ GEÇİM SIKINTISINI BÜTÜN ÇIPLAKLIĞİLE GÖRECEK,

HER VATANDAŞ GÜLMEKTEN SIKINTISINI UNUTACAK,

HER VATANDAŞ NEDEN GEÇİNEMEDİĞİNİN HAKİKİ SEBEPLERİNİ ANLIYACAKTIR!

FİATI 50 KURUŞTUR

— Dört tane mi? Onardan kırk kuruş!

— Ne soruyor acaba? Kız, kızardı!

Cilt 9, Sayı: 211 FİYATI 25 KURUŞ 21 Temmuz 1950

Mizah

SAHİBİ: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.
Posta kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi
Vilâyet Hanı. No. 10
Telefon: 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

Çocuklara Masallar

İŞBU masal, iki bin birinci senede anlatılmak üzere kaleme alınmıştır:

Bir varmış... Bin yokmuş... Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde Hüseyin Cahit tellâl iken, Burhan Felek berber iken, ben Köprülünün beşiğini sallar iken Çankayanın ardında bir Ankara varmış. Bu Ankarada bir kabine varmış. Kabinede Bakanlar varmış. Bu Bakanlar tekaütlük müddetini doldurur doldurmaz — bir ay Bakanlık bile etseler — istifayı basarlar, çekilir giderler, arada vakit bulup milletin işlerine de bakarlarmış. Günün birinde memlekette büyük bir değişiklik olmuş. Derken efendim, hükûmeti Demokratlar kurmuşlar. Hükûmeti kuracağız diye de halka arşın arşın vaidlerde bulunmuşlar. Tamamdır bunlar hükûmeti kurunca millet bir beklemiş, iki beklemiş, üç beklemiş, bakmış ki iş yok... Nihayet Başbakana başvurmuşlar:

— Aman, demişler, işler...

Başbakan:

— Zaman, demiş, gidişler malûm. Tenkid kolay, iş görmek güçtür. Şartlar meydanda. Biz yine kısa zamanda çok iş göreceğiz. Hele bir mühlet daha verin...

O mühlet de dolmuş. Yine iş yok. Yine Başbakana başvurmuşlar:

— Aman...

— Zaman, malûm ya, şerait...

Velhasıl onlar başvurdukça berikiler baş sallamış. Bunlar ermiş muradına...

Hani şeytanla Arabın hikâyesi vardır. Çölde giderlerken birbirlerini birer şarkı boyu taşımıya karar vermişler. Şeytan uzun bir şarkı tutturmuş. Fakat nihayet şarkı bitmiş. Sıra Araba gelmiş. Şeytanın sırtına binince başlamış yâleyle... Bir saat, beş saat. Şeytan dayanammış:

— Yahu, şarkı bitmedi mi?

— Aman üstad, demiş Arap, daha yaleyldeyiz, dur bakalım, şarkıya gelinciye kadar..

Bizimkiler de henüz mühlet istemekteler. Daha kaç aycık oldu? Hele durun bakalım, biraz vakit geçsin!..

— MİZAHÇI —

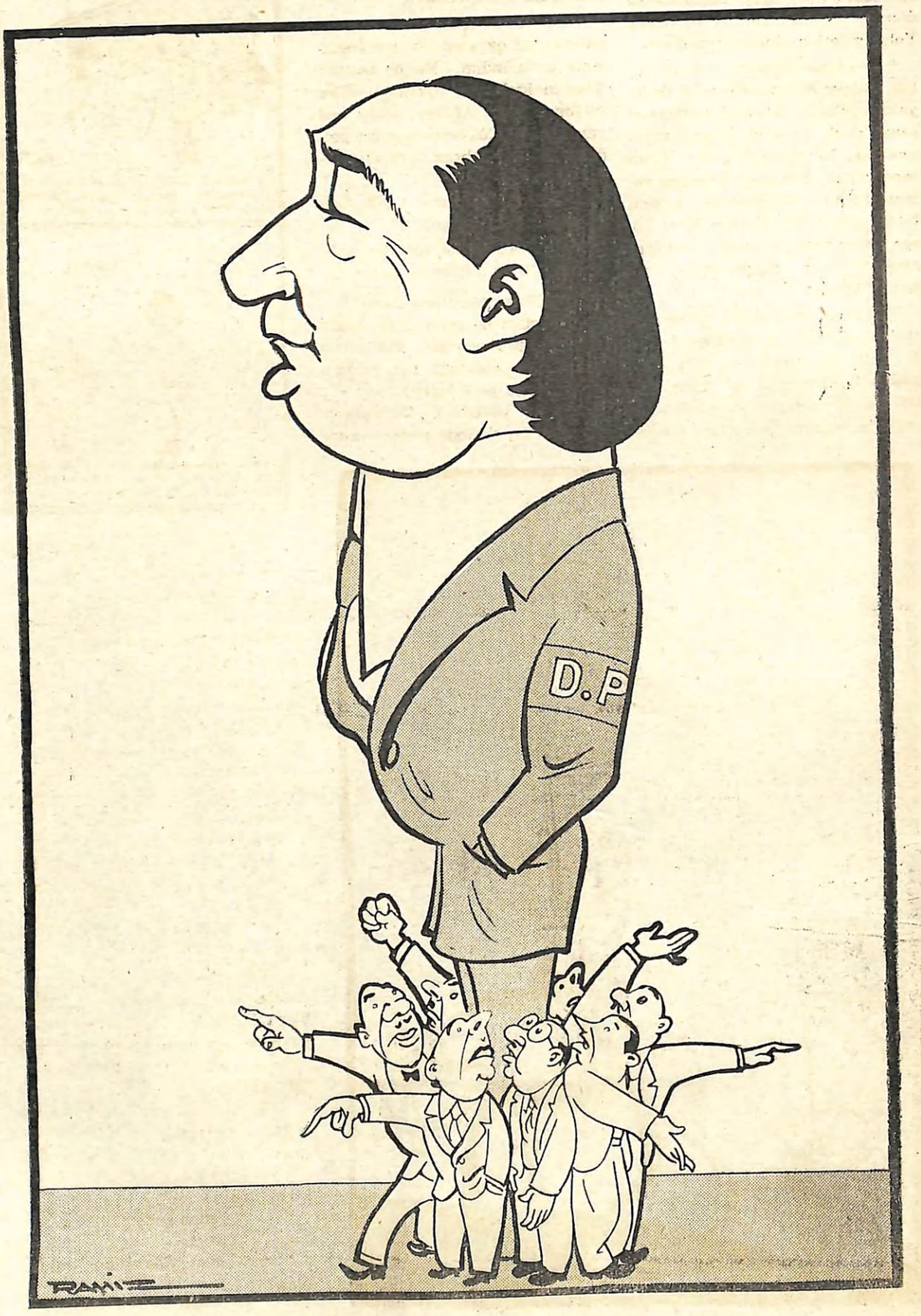

Akıl — Aman, çok ileri gitme!
Hocaları — Aman, fazla geri kalma!
Başbakan — Rica ederim, ben buraya yerimde saymıya gelmedim!

Hapishaneyi Seçtim!

Yeni Af Kanunundan sonra iki hâdise oldu ki, beni pek ilgilendirdi. Biri, hürriyetine kavuşur kavuşmaz kafayı çekerek küp gibi içtikten sonra ölüp giden vatandaş. Tabiî öbür dünyaya kadar sefer edip duygularını öğrenmek kabil olamadı.

İkincisi, bir günlük hürriyetten sonra tıpış tıpış hapishaneye dönmek istiyen diğer bir vatandaş. Yolda giderken önüme biri çıktı:

— «Aman ağabey, beni şu polise şikâyet et! Paramı çaldı de de yakalasınlar... Sebebini anlatayım sana! dedi, biz otuz seneye mahkûmduk. Bir kazadır oldu. Yirmi sene yattık. Ben içeri girdiğim zaman daha Cumhuriyet on yaşında bilem yoktu. Büyüklerin birer birer dünyadan el etek çektiğini mahpusaneden duyuyorduk. Alışmıştık buraya.

Derken, günün birinde af çıktı dediler. Bizi salıverdiler dışarı. Kimimiz kimsemiz yok dârı dünyada. Sultanahmetten tramvaya bindim. Bir de gazete aldım. İlk sayfada kocaman bir yazı: «Ömer İnönü hakkında ölüme sebebiyet suçuyle tahkikata başlandı!» Allah inandırsın ağabey, şöyle bir başım döndü. Koskoca bir Reisicumhurun oğlunu muhakeme etmek... Ulan dünyanın raconu bozulmuş be... demiye kalmadan kocaman bir resim, altında bir yazı: Üçüncü Cumhur Başkanı Celâl Bayar İstanbula teşrif ettiler...

Şimdi sen ol da aklını başında sımsıkı tut bakalım. Taksim âbidesinin orda indim. Bir de baktım Taksim kışlasının yerinde yeller esiyor. Birine: Ağabey, acaba ben yanlışlıkla Çukurbostana mı geldim? Burası Taksim değil mi? diye sordum.

— Evet, Taksimdir! dedi. Sen dışarıdan yeni mi geldin?

— Yoo... dedim, içeriden geliyorum. Ya bu düzlük ne ya?

— Orası gezi! dedi herif.

Doğrusu ne gezisi diye soramadım. Münasebetsiz bir cevap alırım diye korktum. Ben gezinin ne olduğunu ne bileyim?

Şöyle yürüdüm. Sürp Agop mezarlığının yerinde panayır kurmuşlar. Adım başında adamı durduruyorlar. Ne tarafa bakarsan o taraftan yirmi beş kuruş istiyorlar. Yarım saat kalırsam yirmi sene içeride biriktirdiğim üç beş kuruşu kaptıracağız diye korktum.

Oradan Dolmabahçeye ineyim dedim. Her taraf merdiven dolu. Her yerde bol bol sular akıyor. Ortalık yeşillik içinde. İnsanın içi açılıyor. Hürriyet ne güzel şey! Çeşmeden biraz su içeyim dedim, İzbandut gibi biri yakama yapıştı:

— O çeşmeden su içilmez! dedi.

— Neden?

— Yeşilliklere basamazsın! Yasaktır!

Vazgeçtik. Bir şişe su alayım dedim. Herif on beş kuruş istedi. Fena halde kızdım. Ulan, Allahın suyu on beş kuruşa olur mu? Ben içeri girmeden bunun bardağı yirmi paraydı!

Tesadüf bu ya, bir çocukluk arkadaşıma rastladım. Sarmaş dolaş olduk:

— Aman, pek sarılma, ellerim kirli! dedi.

— Nereden geliyorsun?

— Evden!

— Neden yıkamadan çıktın ulan?

— Bir aydır sular akmıyor ki... Denizde yıkayacağım! dedi.

Baktım ki İstanbul, bizim zamanımızdaki dünya güzeli olmaktan çıkmış, yüzünüze güller, pis, berbat bir yer olmuş. İnsanlar birbirlerini yiyorlar. Boyuna birbirlerine kazık atmıya uğraşıyorlar. Yüz dirhem peynir için bir ev kirası istiyorlar.. Daha iki saat hürriyetin tadını tatmak istesem muhakak bir daha katil olacağımı aklım kesti. Bir tramvaya atladım. Doğru Sultanahmede... Bu sefer de içeri almazlar bir türlü... Anan yahşi, baban yahşi... İlle bir suç işlemek lâzımmış. Gözünü seveyim ağabey, şuradaki polise beni şikâyet et de kurtulayım!

— MUHABİR —

— Kovadis?

Sergiyi geziyoruz!

İNANILMAZ ŞEYLER

Son zamanlarda olmıyacak şeylere dair enteresan haberler yağmaktadır. Bunun üzerine en olmaz şey nedir mevzuunda açılan bir ankete gelen cevapların bir kısmını neşrediyoruz:

★ Milletvekili ödeneklerinin indirilmesi.

★ İstanbuldan Kadıköye yirmi dakikada vapurla gidebilmek.

★ Adanada yirmi dört saat kalıp bıçaklanmadan dönmek.

★ Erzurumda nutuk dinleyip de donmamak!

★ İstanbulda eceli mev'udile ölmek!

Erkek — Batmamızdan korkmuyor musun?
Kadın — Neden korkayım? Esnaf değiliz ki!

— Senin istikbalini karanlık görüyorum!
— Ben de seninkini!

TEDAVİ

Babıâlinin çok eski mensuplarından Hüseyin Rifat üstadımızın İranlı şair Ömer Hayyam'a karşı zaafı vardır. Bu zaaf onu, Ömer Hayyam'ı tercümeye kadar sevketmiştir. Birkaç kere tercüme ettiği Hayyam'ı da ne için sevdiğini beyana hacet yok; vaktile «Üzüm kızı» rakısını «neşrettiğini» hatırlamak kâfi.

Üstad Hüseyin Rifatın, bu gibi sebepler yüzünden fahrî bir Yeşilay muarızı olacağını kolayca tahmin edersiniz. Yeşilayın fahrî Başkanı ve İstanbulun fiilî Valisi Fahrettin Kerimi bu yüzden asla affedemiyen Hüseyin Rifat, Hayyam'ın ruhundan aldığı hızla, içki düşmanlığile meşhur Valimizi hiciv etmiye karar verdi ve aşağıki kıt'ayı kaleme aldı:

Hocalık yaptığı yıllarda, hakikat, Gök-ay,
Haylice zır deliyi etti tedavi, tanırım.. (!)
Çok sürerse eğer İstanbula Valiliği de
Neredeyse şu fakir halkı delirtir sanırım!

Bu kıt'ayı, halk arasında fukara babası diye anılan içki düşmanı Valimize, tenkidlere karşı müsamahasını hesaba katarak okuduk. Hazırcevap Vali gülerek:

— Hüseyin Rifat yanılmış, dedi; maalesef herkesi tamamen tedavi edemediğimi bu kıta'sile isbat ediyor!

Hikâye

DÜRDANE

Yazan: VİR GÜL

TIMARHANEYİ geziyorduk. «Gezecek yer mi bulamadın!» demeyin. Dünyanın delilere mesken olduğu bu devirde, «akıllı insanlar olsa olsa tımarhanede bulunur» düşüncesi hiç de yabana atılır bir şey değildir.

Fakat bizim maksadımız tımarhanede akıllı aramak değildi. Bizim de Karagözlüğümüz tutmuş: «Yar bana bir eğlence!» diye yola çıkmıştık. Bir rivayete göre, deliler, parmaklıklarının arkasından, dışarıdakilere bakıp eğlenirler, onları mahbus, kendilerini serbest zannederlermiş. Parmaklığın dışındaki bizlerin de onları mahbus, kendimizi serbest zannederek eğlenmek hakkımız değil mi?

Uzatmıyalım, gittik.

Evvelâ Fahri Celâl üstadımızın elini öptük. (Bugünlerde el öpmek yine moda oldu!) Sonra hastahanenin eli ve aklı işe yatkın genç operatörü Ertuğrul Saltuk arkadaşımız bizi aldı, koğuşları gezdirmiye başladı.

Onlar alışmışlar: Deliden korkmuyorlar. Fakat, ne yalan söyliyeyim: Ben deliden korkarım. Doktor kılavuzumuz bunu hissetmiş olacak ki: «Gelin, evvelâ zararsız delilerden başlıyalım» dedi.

Bir koğuşa girdik. Türlü çeşit delilik nümuneleri arasında gözüm birine ilişti. Bu adamcağızın pek mağdur ve mazlum, pek halim selim bir hali vardı. Yüzünün hatları yumuşaklıktan akıverecekmiş gibi aşağı doğru sarkmış, dudakları muztarip fakat biraz da memnun bir tebessümle kıvrılmıştı.

Köşesine büzülmüş, kucağında bir bebek, onu sevip duruyor, ninni söyler gibi bir şeyler mırıldanıyordu.

Merak edip yaklaştım.

— «Dürdanem de Dürdanem. Benim bir tanem!» diyordu.

Bebeğe baktım: Bebek sergisine konsa birinciliği kazanacak kadar güzel, allı - pullu, süslü - püslü bir şey.

Arkadaşa sordum:

— «Kimdir bu Allahaşkına? Yoksa bu da mı bebek mütehassısı?»

Doktorumuz güldü:

— «Hayır» dedi. «Zavallının derdi başka. Gençliğinde bir kızı sevmiş. Anasından, babasından istemiş. Parası yok diye vermemişler. Biçare âşık, derdinden deli olarak, buraya düşmüş. O gün, bugün Dürdanesini yâdedip durur.»

— «Acı şey» dedim ve yürüdüm.

İçimden: «Hani biz buraya eğlenmeye geldikti?» diyordum.

Bereket versin, öteki koğuşlarda daha «eğlenceli» manzaralara rastgeldik de Dürdane'nin mecnunu unuttum.

Arkadaşlar ilerlemişlerdi. Onların yanına gittim. Burada da başka türlüsü vardı. Orta yaşlı, kır saçlı bir adamdı bu. Konuşmuyor, sadece ağzını oynatıp ellerile işaretler yapıyordu.

— «Dilsiz mi?» diye sordum.

— «Hayır» dediler. «Zavallı, gürültüyle mücadele ediyor.»

Anlıyamamıştım.

Arkadaş izah etti:

— «Senelerdenberi, gürültüyle nasıl mücadele edilir, diye düşüne düşüne en sonunda aklını kaçırmış. Şimdi bu şekilde konuşmakla, nihayet hal çaresini bulduğuna kani.»

— «Ne mutlu ona!» dedim.

Yürüdük.

Başka koğuşa geçtik. Burada biraz daha «ciddi» deliler vardı.

Bir tanesini: «Ben asarım, keserim!» diye bağırıyordu.

Artık, delileri göre göre, bana da bir cesaret gelmişti. Korkmuyordum.

— «Neyi asarsın, kesersin?» diye sordum.

— «Seni!» dese ve isbata kalksa ne yapacaktım? Bereket versin o kadar deli değilmiş.

— «Butu!» dedi.

Yanımızdakiler kahkahalarla gülerken doktorumuz izah etti:

— «Bu zavallı da vaktile kasapmış. Diktatörlerin dünyayı ellerine geçirdikleri sırada kendisini de onlarla hemayar görmiye başlamış. Öyle ya, koyunun butunu alıp paçasından çengele asarak kesmek onun sanatı! Elinde böyle bir sanat varken «asarım, keserim!» diye meharetini ilâna hakkı yok mu?»

— «Doğru» dedim. «Bir de bu adamı deliğe tıkmışlar ha!»

Şaka bir tarafa, tımarhaneyi gezmek hakikaten eğlenceli şeydi. İnsan inceden inceye düşünmiye başlıyor, dünya ve hayat hakkında bir takım felsefi fikirler ediniyordu. Neredeyse: «Dünyada mal mülk, servet ve şöhret.. hepsi boş şey!» diyerek, Diyogenis gibi çırçıplak soyunup fıçıya gireceğim geliyordu.

Arkadaşlardan birine bunu anlattım.

— «Aman dikkat et!» dedi. «Bu gidişle seni burada bırakacağız galiba!»

Bu ihtarla aklımı başıma topladım, yürüdüm.

Şimdi zır delilerin koğuşuna gelmiştik. Tahtası eksikleri göre göre alışmamış olsaydım bu manzara karşısında muhakkak sinir nöbetleri geçirmiye başlardım.

Adamın birini zincire vurmuşlar, ayağına gülleler bağlamışlardı. Yine öyleyken, deli yerinde duramıyor, zincirlerini koparmıya, etrafına saldırmıya çalışıyordu.

Kılavuz doktor: «En azılı hastalarımızdan biri» dedi. «Bu derece çılgın akıl hastasına nadir rastlanır... Bizim meslekte tetkik için güzel bir vak'a.»

İçimden: «Aman! ne güzel vak'a» diye düşünürken sordum:

— «Neymiş derdi?»

Hastahanenin türlü çeşit dertlerin macerasını tanımış olan tecrübeli doktoru acı acı gülümsedi:

— «Aşk!» dedi. «Bununki de aşk. Hani bir söz vardır: Bir alan pişman, bir almıyan. İşte onun gibi. Bu adamcağız da vaktile sevip aldığı kadının yüzünden bu hale düşmüş...»

Bu sırada deli büsbütün azıtmış, bağırıp duruyordu.

Bir aralık kulağıma bir isim çalındı.

— «Dürdane! Dürdane!»

— «Yanlış mı duyuyorum, yoksa...» diye sordum.

Doktor arkadaş, mahzun bir hale: «Yanlış değil» dedi. «Doğru.» Büsbütün şaşırmıştım:

— «Allah Allah!» dedim. «Erkekleri de hep bu Dürdaneler mi deli ediyor... Hepsi de mi...»

— «Hayır, hepsi değil... Herhalde bir tanesi. Zira, demin gördüğümüz o bebekli delinin Dürdanesile bu zır delinin Dürdanesi ayni kadın. Biri «alamadım» diye aklını kaçırmış, öteki de muradına nail olup aldıktan sonra bu hale gelmiş. Güzel değil mi?»

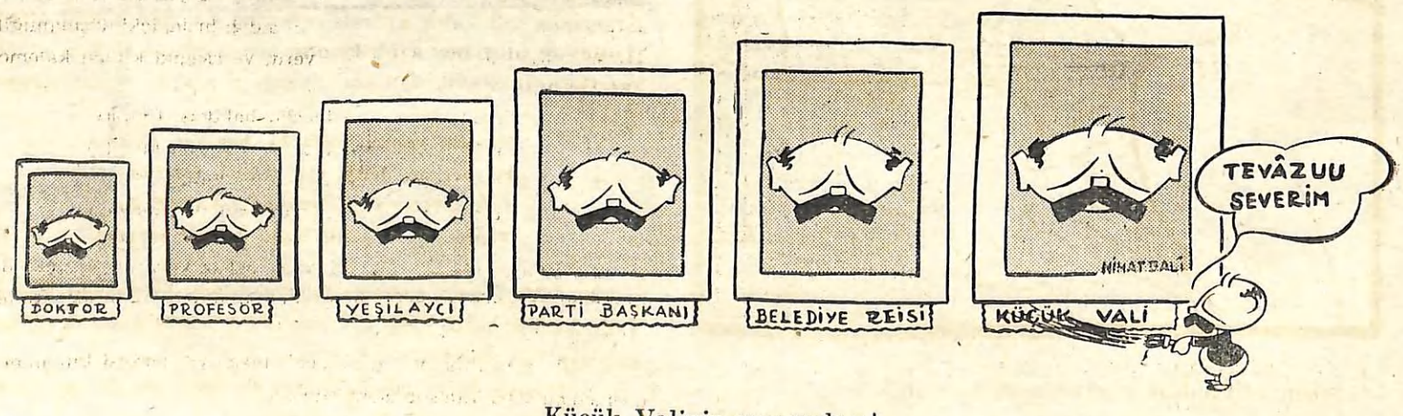

Küçük Valinin maceraları!

Başbakana Açık Mektup

Çok sayın Menderes;

Bilmem gazeteleri okuyor musunuz? Son günlerde eli kalem tutan her vatandaş, demokrasi icabı, silsilei meratibe riayeti bir tarafa bırakıp yüksek şahsiyetinizi muhatap ederek durmadan açık mektup neşrediyor. Bunları size kadar ulaştıran basınımıza peşinen teşekkür ederek, başım kel olmadığı için, fakiriniz de bir mektup kaleme almayı münasip buldum.

Pek sayın Menderes;

Burada mevzuubahis edeceğim memleket meselesi, ne gürültü ile mücadele gibi mahallî bir belediye mevzuudur, ne de zatıâlinize hitap eden diğer mektuplardaki gibi sivrisineklerin ayakları çift mi, tek midir tarzında sualleri havi olacaktır. Ben, bugün memleket için ciddî, dünya için de yarı ciddî bir konuya temas edip geçeceğim.

Üstün sayın Menderes;

Bu içtimaî yaranın tedavi yollarını bilecek kıratta olsaydım; yahut bu imkânlara sahip bulunsaydım, veya bunların çaresini bulsaydım ben de elbet Başbakan değilse de yardımcısı olabilirdim. Onun için bütün hünerim, hâdiseyi olanca açıklığile size teşrih ve teşhir etmekten ibaret kalacaktır.

Sayınların sayını Menderes;

İstanbulda Çemberlitaş yıkılıyor. Evet! Gözlerinizin dehşetle büyüdüğünü, briyantinli saçlarınızın tel tel havaya dikildiğini görür gibi oluyorum. Heyhat! Hakikat; o, acı, fakat gerçek hakikat maalesef bu! Çemberlitaş yıkılıyor...

Çemberlitaş yıkılırsa ne olur? Ayasofya Müzesi Müdürü ve Bizans yadigârı eserleri toprak altından çıkarma müteahhidi Ramazanoğlu kederinden ölür. Haydi o ölsün, zarar yok! Fakat İstanbulun plânını hazırlıyan Prost da o sahayı teşil saha yapamıyacağı için ölür gider. Haydi o da ölsün; onun da zararı yok. Lâkin hapishaneden henüz çıkmış, hürriyetine doyamamış birkaç sabık mahkûm da kazara taşların altında kalır ve ölürse?

Mesele sade beş on ölümle kalsa yine iyi! Ruslar, Çemberlitaşı demokrasilerin yıktığı iddiasile silâha sarılırlar; şehrimizin turistik sermayesi bundan zarar görür; hergün akın akın Çemberlitaşı görmiye gelen seyyahların ayağı kesilir. Onların ayağı kesilince döviz de kesilir. Beynelmilel Bizantologlar Cemiyeti bizi protesto eder. Unesco yardımdan el çeker. Amerikalılar ihmalimize kızıp giderler. Sonra biz ne oluruz?

İşte çok sayın, pek sayın, üstün sayın Başbakanımız!

Çemberlitaşın yıkılmasile nasıl memleket ve dünya çapında bir felâket hasıl olacağını kısır kalemimin gücü yettiği kadar arzetmiye çalıştım. Milli Eğitim Bakanının istifasına yüreği dayanamıyarak çatır çatır çatlıyan ve intihara karar veren bu tarihî taşı kurtarmak için Genelkurmaylıkla işbirliği ederek orduyu, donanmayı, Maliye Bakanlığını seferber etmek de size düşüyor! Vatan size minnettar olacaktır.

Sonsuz hayranlıklarımla.

— GÜVEMLİ —

★

TAVZİH

İstanbul Radyosundan:

Basın Bölge Müdürlüğü uhdemde kalmak üzere İstanbul Radyo Müdürlüğüne tayinim üzerine birçok tebrik telgrafları almaktayım. Fakat bunlardan bir kısmının yanlışlıkla muharrir Zâhir Güvemli'ye gönderildiğini mumaileyhin şikâyetlerinden anladım. Kendisile isim benzerliğinden başka bir alâkam olmadığını beni yakından tanıyan dostlarımın öğrenebilmelerini ve Radyoya ait her hususta olduğu gibi tebrik ve taziye mevzularında da yalnız şahsımı muhatap tutmalarını temin sadedinde işbu tavzihin muteber mecmuanızda dercini teşekkürle rica ederim.

İstanbul Radyosu
Yeni Müdürü
Zâhir Törümküney

★

CEMİYET HAYATI

★ Yeniden üç cemiyet kurularak faaliyete geçtiği öğrenilmiştir. Bunlardan biri «İstanbulu sevme ve sevdirme cemiyeti»dir ki kurucularının üçte biri İstanbulludur. Cemiyetin gayesi İstanbulun bugünkü perişan halini herkese tanıtmak ve sevdirmektir. İkincisi «Gürültü ile mücadele derneği»dir. Dernek, büyük meydanlara hoparlörler koydurarak sessiz sadasız gidip gelmelerini vatandaşlara avaz avaz ihtar edecektir. Üçüncüsü «Saygısızları saygıya davet cemiyeti»dir. Bu cemiyet Avrupaya zırhlı şövalye elbiseleri sipariş etmiştir. Zırhlar geldikten sonra Bunları giyerek herkese nazikâne tavsiyelerde bulunulmasına başlanacaktır.

★ Türk Sosyoloji Cemiyetinin yıllık kongresi toplanmış ve idare heyetinin yıllık faaliyet raporu okunmuştur. Rapora nazaran içtimaî ilimlerle meşgul olması lâzım gelen Cemiyet bir sene zarfında dokuz keman konseri, üç çay vermek suretile cemiyet hayatını geliştirmiye gayret etmiştir.

— Zehra, bu halde uzanma... Kimse görürse...
— Aman, görürse görsün, çıplak değilim ya!

— Gölgede otuz beş kırk kadar varmış!
— Tevekkeli değil, burası güneş olduğu için bir tek erkek yok!

Çömezin Röportajları : 211

Halkın Nabzını Yokluyoruz!

Çizen : Ramiz

— Belediye Fatihe heykel mi dikecek, âbide mi?
— Bu hafiflikle galiba tüy dikecek!

— Yeni hükûmetten neler bekliyorsunuz?
— Eskisinden beklemediklerimizi!

— Gürültü ile mücadele için ne yapmalı?
— Kadınları ortadan kaldırmalı!

— Bu kadar uzun sürdüğüne göre Kore harbine katılacak mıyız?
— Evet, gülmekten!

— Neden yürüyemiyorsunuz öyle?
— İstanbul Sergisinde kazıklandım da ondan!

— Af kanunundan faydalandınız mı?
— Maalesef; karım henüz kanunu tasdik etmedi!

— Manevralar çok muvaffakiyetli olmuş, öyle mi?
— Evet, biz her manevrada ustayızdır!

— Ev kiraları nereye kadar düşecek dersiniz?
— Mal sahiplerinin seviyesine kadar!

— Yeni ekmeğin tadı nasıl?
— Fırıncılara sor!

— İstanbulun su derdi ne zaman halledilecek?
— Şehri sel bastığı zaman!

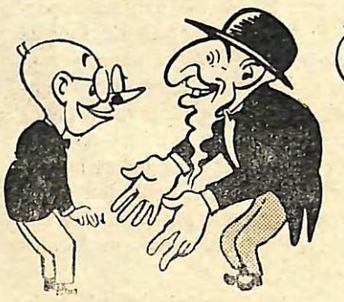

— Piyasanın halini nasıl görüyorsunuz?
— Duman! Göremiyorum ki!

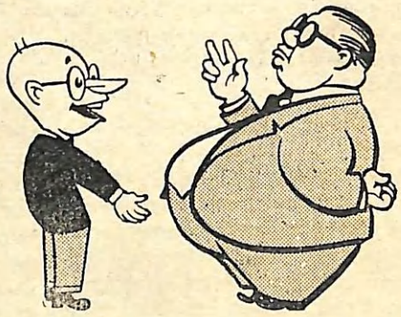

— Bayram rahat geçti mi?
— Evet... Birinci günü Sergiye gittim, oradan hastahaneye kaldırıldım!

Geçim Albümü

Yakında çıkacak!

Sene 1 — Sayı 9 21 Temmuz 1950

Mizah

Ayrıca satılmamakla övünür, haftalık ciddi gazete

PERİ

Herkesin mecmuasıdır.

Dilekçe!

«İstanbul Belediye Başkanlığına:

Sevgili üstad,

Tek parti zamanı idaresinde, memleketin bütün büyük şehirlerinde olduğu gibi, İstanbulda da kimse gık diyemez, ses sada çıkmaz, binaenaleyh Zabıtai Belediye Talimatnamesinin gürültü ile mücadeleye ait madde ve fıkralarını tatbik etmek de hiçbir belediye başkanının aklına gelmezdi. Sessizlik ve sükût o raddede idi ki, horozlar bile sabahın yaklaştığını ilân etmek üzere sadece ağızlarını açıp kaparlar, sembolik bir şekilde sükûtu terennüm ederlerdi. Otomobillere gelince... Bazı sarhoş ve kendini bilmez ve terbiyesiz şoförler olanca kuvvetlerile klaksonlara bassalar bile o cansız makineler, diğer cansızlaşmış ve makineleşmiş canlılara baka baka karardıkları için, yahut hürmet ve nezaketlerinden, kulakları incitecek nağmeler çıkarmıya teşebbüs ve cür'et edemezlerdi.

Âdeta kulakları hassas olanlar bile kendilerini sağır zannederler, bazıları bunu bir meziyet farzederek böbürlenir, bazıları rahat ve huzur içinde yaşarlardı.

Vaktaki tek şef, tek parti sistemi maziye karıştı, evvelâ muhalefetten başlamış olan gürültü ve patırdı o raddeye geldi ki, biz sağırlar bile kös dinlediğimiz halde rahatsız olmıya başladık. Her şahsa bir tenkid kadar batıyor, kulaklarımızı rahatsız ediyordu. Hele, gürültüden şikâyet edenlerin kopardıkları yaygara, büsbütün tahammül edilmez bir hale geldi.

Lâkin, belediyemizin, diğerlerine benzemiyen kuvvette yasaklar koyarak yeniden gürültü ile mücadeleye başlıyacağını öğrenmiş olan halk, sessiz şehirde yürümesini şaşırabilir.

Bize gelince, bu işde tamamen garazsız hareket ettiğimize emin olmanızı dileriz. Çünkü, sağırlara, kâinatın vız geldiğini gayet iyi bilirsiniz. Gürültü yasağının kaldırılması ricasile saygılar.

Sağır ve Dilsizler Cemiyeti adına İstanbul C.H.P. malûlleri»

152 liklerin son müracaatı

Tek parti idaresinin son günlerinde çil yavrusu gibi dağıtılan 152 ilkokul öğretmeni, yerlerine iade edilmeleri için Millî Eğitim Bakanlığına müracaat etmişlerdi. Dileklerinin nazarı itibara alınmadığını gören 152 likler, tatilden faydalanarak İstanbula bir heyet göndermişlerdir. Bu heyet, evliyalığın en yüksek mertebesinde bulunan Çamlıcadaki Selâmi dede hazretlerine müracaat etmiştir. Resmimiz bu merasim esnasında çekilmiştir.

İNÖNÜ EBEDİLEŞTİ

İktidarı kat'i olarak kaybeden sayın İnönü, Bayarın Cumhurbaşkanı olarak İstanbulu fethettiğini ve diğer taraftan kendi oğlu hakkında tahkikat açıldığını duyduğu gün hayret ve teessüründen resimde görüldüğü gibi taş kesilmiştir. Dedikoducu'lara göre sayın İnönü, Taşlıkta otura otura bu hale gelmiştir.

—o—

Emekli Amiral Dav'er

Donanmanın son başarılı manevralarında hazır bulunamamış olan emekli amiral Abidin Dav'er, sayın Cumhurbaşkanı tarafından taltif olunarak bundan sonra her türlü deniz harekâtına mutlaka iştirake çağırılmıştır. Son derece mütehassis olan emekli amiralimizi hususî filosu önünde görüyorsunuz.

GİDENLER, GELENLER

★ Yaz olması münasebetile ve Avrupaya giden bayanlar delâletile İstanbula mühim miktarda kürk gelmiştir.

★ Hayatın bir türlü ucuzlamayışı karşısında halkın sabrı elden gitmiş, buna mukabil bazı zevatın eceli gelmiştir.

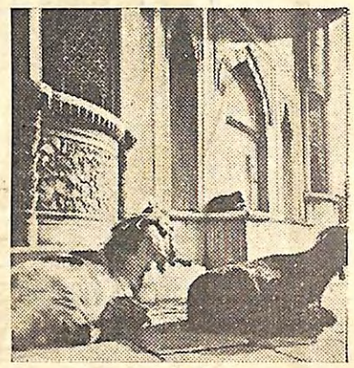

İSTANBULUN SÜT DERDİNE ÇARE BULUNDU!

Sütçüler, kendilerine kolaylık, halka karşı da temizlik olsun diye, süt sağdıkları keçilerini Sultanahmet çeşmesinin muslukları yanına bağlamışlardır. Bu suretle, sular aktığı gün keçiler de sağılacak, şehir halkı susuz günlerde süt banyosu yapabilecektir.

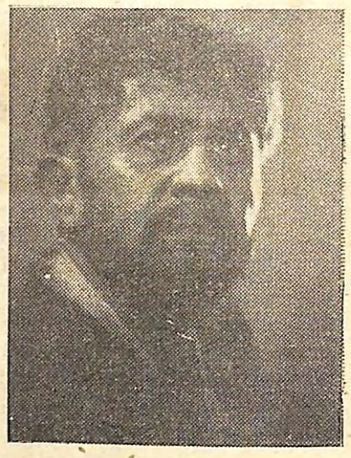

HÜSEYİN KEMAL DÖNDÜ

Şehir Tiyatrosunun değerli aktörlerinden Hüseyin Kemal Gürmen memleketimize dönmüştür. Sanatkârın şehre ayak bastığı dakikada hususî muhabirimiz tarafından çekilen resmi yukarıdadır. Seyahatlerinde fazla meşgul olduğu için Burhan Felek tarafından traş edilemiyen Hüseyin Kemal, memlekete bu yüzle dönmüştür.

FIKRALAR

ŞÜKÜR

Pazar günü Tarabyaya gidiyorduk. Kireçburnunda denize olta salmışların arasında sevimli artistimiz Muammer Karacaya da elinde bir kamışla rastladık.

— Nasıl? Talihin yâver gidiyor mu? diye sorduk.

— Hamdolsun, dedi. Üç saattir buradayım bir şey tutamadım...

— Hamdolsun bunun neresinde?

Başını salladı:

— Nasıl hamdetmem, birader. Bak şu adamı görüyor musun? O altı saattir burada, yine bir şey tutamadı.

TOPTAN

Mustafa Nihat Özön genç şairlerden birinin kitabını okumuştu. Eserin sahibine fikrini söylemekten çekinmedi:

— Ben ömrümde kötü şiir çok okudum ama, oğlum, dedi, sen hepsini birden yazmışsın..

ÖDEŞME

Otobüs birdenbire fren yapınca karşısındaki yolcu Burhan Belge'nin ayağına basmıştı.

— Affedersiniz, dedi. Elimde olmıyan bir şey... Otobüs bu. Daima olur. Bir gün de siz benim ayağıma basarsınız, ödeşiriz.

Burhan Belge öfkeyle kaşlarını çatmıştı.

— Bir gün mü? dedi. Hayır, bekliyemem! Şimdi basacağım...

Ve basıp öcünü aldı.

Öteki can havlile: «Ay!» diye bağırdıktan sonra sordu:

— Acelesi neydi?

— Öbür gün Ankaraya gidiyorum!..

ÇOCUKTAN AL HABERİ!

Plâjda oynıyan biri kız, biri erkek çocuğa biri sordu:

— Siz kardeş misiniz?

— Evet, kardeşiz ya.

— Hanginiz büyük, bakayım?

Kız hemne atıldı:

— Şimdilik ben onun ablasıyım amma, büyüyünce o benim ağabeyim olacak...

BERABERE

İki Üniversiteli konuşuyordu:

— Bugünkü imtihanların nasıl geçti?

— Berabere, bitti.

— Nasıl?

— İki dersten girdim: Sıfıra sıfır!

TAKDİR

Hanımfendi övünüyordu:

— Kocam benim her yaptığımı beğenir... Yalnız, biraz geç kalır...

— Saçımın biçimini değiştirdiğim zaman: «Eskisi ne güzeldi!» der. Yeni bir şapka yaptırdığım zaman: «Bundan evvelki ne hoştu!» demekten kendisini alamaz...

EMİR

Kılıbık koca kazaklıktan dem vuruyordu:

— Karısına benim kadar emreden erkek yoktur, vesselâm! Daima sert, haşin, âmir ve hâkim bir tavırla emir veririm. Meselâ: «Bugün sokağa çıkmıyacaksın! Akşama erken geleceksin!» diye kat'i emirler savururum.

— Karın da bunları dinler mi? diye sordular.

«Kazak» başını salladı:

— Yo... Dinlemez tabii. Fakat, onun da canı var, değil mi ya? Artık müsaade edin de o da istediği gibi hareket etsin.

TERAKKİ

Doktor, hastabakıcıyı azarlıyordu:

— Hastanıza iyi bakmadınız! İyi baksaydınız şimdiye kadar büyük terakki gösterirdi!

Hastabakıcı kız kendini müdafaa etmek ihtiyacını duydu:

— Kim diyor terakki etmedi diye! İsterseniz size hâtıra defterimi gösterebilirim!

DEVRİ SABIK

Hanım hizmetçiyi paylıyordu:

— Şu kütüphanenin üzerindeki toza bak! Altı haftadır silinmediği belli!

Hizmetçi kendini temize çıkardı:

— Kabahat benim değil, efendim. Ben buraya geleli daha üç hafta oldu.

SAÇLARIMA AK DÜŞTÜ...

Telefon kulübesinin dışında yarım saattir bekliyen sabırlı adamın sabrı nihayet taşmıştı.

Kapıyı aralıyarak içerideki kadına seslendi:

— Aradığınız ismi bulmama müsaade eder misiniz?

Kadın sevinçle gülümsedi:

— Teşekkür ederim. Ah ne olur, bulsanız! Oğluma isim arıyorum!

HESAP

Kadın sözde övünüyordu:

— On sekizinde evlendim, o gündenberi her yaş günümde kocam bana bir kitap hediye eder.

Dinliyenlerden biri hayretle gözlerini açtı:

— Peki amma, hanımfendi, o kadar kitabı nereye koyuyorsunuz?

TEHLİKE

Hanende Ağyazar sayfiye komşularından birinden bahsediyordu:

— Haberin var mı? Yanımızdakiler bugün gidiyorlarmış...

Diğer komşusu:

— Yok canım! diye hayret etti. Ne çabuk! Kendilerini daha yeni tanımıya başlamıştık...

Ağyazar mânalı mânalı güldü:

— İşte, onun için gidiyorlar ya.

SEBEP

Sordular:

— Yazın günler neden uzar?

Halikarnas balıkçısı cevap verdi:

— Sıcaktan.

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Kardeşler Basımevi - İstanbul

SAYI: 211

Mizah

— Yüzümün akıyla ortaya çıkamadım, hiç olmazsa dizimin akıyla çıkayım!